

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Mróz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Andrzeja Gaszyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 r., 24 października 2013 r., 28 listopada 2013 r., 19 grudnia 2013 r., 23 stycznia 2014 r., 30 stycznia 2014 r.

sprawy

1. A. S. (1)

s. K. i J. z domu D.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

1. W dniu 30 marca 2013r w R. gm. P. podczas czynności służbowej polegającej na legitymowaniu i zatrzymywaniu syna K. S. (1) przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P. i w związku z wykonywaniem tych czynności znieważył słowami uznanymi powszechnie za wulgarne i obelżywe st. post. M. Ł. (1) i post. W. R. (1) przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk. w zw. z art. 57a § 1 kk

2. W dniu 30 marca 2013r w R. gm. P. w celu zmuszenia funkcjonariuszy z Komendy Powiatowej Policji w P. do odstąpienia od legitymowania i zatrzymania K. S. (1) groził im pobiciem i pozbawieniem życia oraz stosował przemoc polegającą na wyrywaniu się, szarpaniu, popychaniu i uderzaniu interweniujących funkcjonariuszy policji w osobach st. post M. Ł. (1) i post. W. R. (1) w wyniku czego st. post M. Ł. (1) doznał stłuczenia podbrzusza a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

i w zw. z art. 57a § 1 kk

2. K. S. (1)

s. A. i G. z domu M.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

3. W dniu 30 marca 2013r w R. gm. P. podczas czynności służbowej polegającej na kontroli drogowej pojazdu kierowanego przez J. A. (1) a następnie podczas jego legitymowania i zatrzymywania przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P. i w związku z wykonywaniem tych czynności znieważył słowami uznanymi powszechnie za wulgarne i obelżywe st. post. M. Ł. (1) i post. W. R. (1) przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiste łałego powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art.226 § 1 kk. w zw. z art. 57a § 1 kk

4. W dniu 30 marca 2013r w R. gm. P. w celu zmuszenia funkcjonariuszy z Komendy Powiatowej Policji w P. do odstąpienia od kontroli drogowej pojazdu, którego był pasażerem a następnie do odstąpienia od jego legitymowania i zatrzymania groził im pobiciem oraz stosował przemoc polegającą na wyrywaniu się, szarpaniu, kopaniu, popychaniu i uderzaniu interweniujących funkcjonariuszy policji w osobach st. post M. Ł. (1) i post. W. R. (1) w wyniku czego M. Ł. (1) i W. R. (1) doznali stłuczenia prawych policzków a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiste łałego powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art.224 § 2 kk. w zw. z art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk.

5. W dniu 30 marca 2013r w R. gm. P. umyślnie uderzając ręką w drzwi oznakowanego radiowozu służbowego marki K. (...) o nr. rej (...) spowodował wgniecenie i uszkodzenie powłoki lakierniczej powodując straty w wysokości 2342 zł 50 gr czym działał na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Komendę Powiatową Policji przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiste łałego powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art.288 § 1 kk. w zw. z art.57a § 1 kk

3. S. R.

s. M. i A. z domu N.

ur. (...) w N.

oskarżonego o to, że:

6. W dniu 30 marca 2013r w R. gm. P. podczas czynności służbowej polegającej na legitymowaniu i zatrzymywaniu K. S. (1) przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P. i w związku z wykonywaniem tych czynności znieważył słowami uznanymi powszechnie za wulgarne i obelżywe st. post. M. Ł. (2) i post. W. R. (1) przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiste łałego powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art.226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

7. W dniu 30 marca 2013r w R. gm. P. w celu zmuszenia funkcjonariuszy z Komendy Powiatowej Policji w P. do odstąpienia od legitymowania i zatrzymania K. S. (1) stosował przemoc polegającą na szarpaniu, popychaniu i uderzaniu interweniującego funkcjonariusza policji st. post M. Ł. (1) przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiste łałego powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art.224 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

I. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu A. S. (1) w punkcie 1 części wstępnej wyroku uznaje go za winnego tego, że 30 marca 2013 r. w R. podczas i związku z pełnieniem czynności służbowych przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P. st. post. M. Ł. (1) i post. W. R. (1), polegających na legitymowaniu oraz zatrzymywaniu K. S. (1) znieważył w/w funkcjonariuszy słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. przestępstwa z art.226 §1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

II. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu A. S. (1) w punkcie 2 części wstępnej wyroku uznaje go za winnego tego, że 30 marca 2013 r. w R. stosował razem z K. S. (1) groźby bezprawne oraz przemoc polegającą na szarpaniu za umundurowanie oraz uderzaniu wobec funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P. st. post. M. Ł. (1) i post. W. R. (1), w celu zmuszenia ich do zaniechania czynności służbowej zatrzymania K. S. (1), w wyniku czego st. post. M. Ł. (1) doznał stłuczenia prawego policzka i podbrzusza oraz otarć naskórka na palcach obu dłoni, a post. W. R. (1) stłuczenia prawego policzka i okolicy prawej łopatki, a powyższe obrażenia spowodowały u nich naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. przestępstwa z art.224 §2 kk i art.157 §2 kk przy zast. art.11 §2 kk i za to na podstawie art.224 §2 kk w zw. z art.224 §1 kk przy zast. art.11 §3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art.69 §1 kk i art.70 §1 pkt1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie II wyroku kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego A. S. (1) warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art.46 §1 kk za przestępstwa przypisane w punkcie I i II wyroku orzeka wobec oskarżonego A. S. (1) obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych M. Ł. (1) oraz W. R. (1) kwoty po 500 (pięćset) złotych dla każdego z nich;

V. na podstawie art.63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary grzywny zalicza oskarżonemu A. S. (1) okres zatrzymania w dniach 30.03.2013 r. – 31.03.2013 r., tj. 2 dni przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

VI. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu K. S. (1) w punkcie 3 części wstępnej wyroku uznaje go za winnego tego, że 30 marca 2013 r. w R. podczas i związku z pełnieniem czynności służbowych przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P. st. post. M. Ł. (1) i post. W. R. (1), polegających na legitymowaniu go oraz zatrzymywaniu znieważył w/w funkcjonariuszy słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. przestępstwa z art.226 §1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

VII. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu K. S. (1) w punkcie 4 części wstępnej wyroku uznaje go za winnego tego, że 30 marca 2013 r. w R. stosował razem z A. S. (1) groźby bezprawne oraz przemoc polegającą na szarpaniu za umundurowanie oraz uderzaniu wobec funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P. st. post. M. Ł. (1) i post. W. R. (1), w celu zmuszenia ich do zaniechania czynności służbowej zatrzymania go, w wyniku czego st. post. M. Ł. (1) doznał stłuczenia prawego policzka i podbrzusza oraz otarć naskórka na palcach obu dłoni, a post. W. R. (1) stłuczenia prawego policzka i okolicy prawej łopatki, a powyższe obrażenia spowodowały u nich naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. przestępstwa z art.224 §2 kk i art.157 §2 kk przy zast. art.11 §2 kk i za to na podstawie art.224 §2 kk w zw. z art.224 §1 kk przy zast. art.11 §3 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. uznaje oskarżonego K. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 5 części wstępnej wyroku eliminując z opisu przypisanego mu czynu zwrot „przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego”, tj. przestępstwa z art.288 §1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za zbiegające się przestępstwa opisane w punkcie VII i VIII wyroku wymierza oskarżonemu K. S. (1) łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie IX wyroku łącznej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego K. S. (1) warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

XI. na podstawie art. 46 § 1 kk za przestępstwa przypisane w punkcie VI i VII wyroku orzeka wobec oskarżonego K. S. (1) obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych M. Ł. (1) oraz W. R. (1) kwoty po 800 (osiemset) złotych dla każdego z nich;

XII. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego K. S. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Komendy Powiatowej Policji w P. kwoty 2.342,50 (dwa tysiące trzysta czterdzieści dwa) złote 50/100;

XIII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie VI wyroku kary grzywny zalicza oskarżonemu K. S. (1) okres zatrzymania w dniach 30.03.2013 r. – 31.03.2013 r., tj. 2 dni przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

XIV. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu S. R. w punkcie 6 części wstępnej wyroku uznaje go za winnego tego, że 30 marca 2013 r. w R. podczas i związku z pełnieniem czynności służbowych przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P. st. post. M. Ł. (1) i post. W. R. (1), polegających na zatrzymywaniu K. S. (1) znieważył w/ w funkcjonariuszy słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i bez powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. przestępstwa z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, i za to na podstawie art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

XV. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu S. R. w punkcie 7 części wstępnej wyroku uznaje go za winnego tego, że 30 marca 2013 r. w R. stosował przemoc polegającą na szarpaniu za umundurowanie oraz uderzaniu wobec funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w P. st. post. M. Ł. (1) w celu zmuszenia go do zaniechania czynności służbowej zatrzymania K. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i bez powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. przestępstwa z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 224 § 1 kk oraz z art. 57a § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za zbiegające się przestępstwa opisane w punkcie XIV i XV wyroku wymierza oskarżonemu S. R. łączną karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. na podstawie art. 69 § 1 i § 4 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie XVI wyroku łącznej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego S. R. warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

XVIII. na podstawie art. 46 § 1 kk za przestępstwa przypisane w punkcie XIV i XV wyroku orzeka wobec oskarżonego S. R. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych M. Ł. (1) kwoty 400 (czteryście) złotych oraz W. R. (1) kwoty 200 (dwieście) złotych;

XIX. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie XVI wyroku łącznej kary pozbawienia wolności na wypadek zarządzenia jej wykonania zalicza oskarżonemu S. R. okres zatrzymania w dniach 30.03.2013 r. – 31.03.2013 r., tj. 2 dni przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądza od oskarżonego A. S. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. Ł. (1) oraz W. R. (1) kwotę po 320 zł dla każdego z nich tytułem poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

XXI. na podstawie art.627 kpk w zw. z art.633 kpk zasądza od oskarżonego K. S. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. Ł. (1) oraz W. R. (1) kwotę po 500 zł dla każdego z nich tytułem poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

XXII. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art.633 kpk zasądza od oskarżonego S. R. na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. Ł. (1) oraz W. R. (1) kwotę po 200 zł dla każdego z nich tytułem poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

XXIII. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art.633 kpk oraz art.2 ust.1 pkt2 i art.3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego A. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1/4 części kosztów sądowych oraz wymierza mu opłatę w wysokości 220 zł;

XXIV. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art.633 kpk oraz art.2 ust.1 pkt3 i art.3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego K. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1/2 części kosztów sądowych oraz wymierza mu opłatę w wysokości 330 zł;

XXV. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego S. R. z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi w tym zakresie Skarb Państwa.

Sygnatura akt: II K 752/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

30 marca 2012 r. funkcjonariusze policji z KPP w P. w osobach M. Ł. (1) oraz W. R. (1) pełnili służbę w patrolu ruchu drogowego. W godzinach popołudniowych dokonywali pomiaru prędkości urządzeniem radarowym w miejscowości R., na drodze krajowej nr (...), w okolicy sklepu (...). Służbę pełnili radiowozem oznakowanym marki K. o nr. rej. (...).

O godzinie 16.50 M. Ł. (1) zatrzymał do kontroli drogowej samochód marki F. o nr. rej. (...) w związku z przekroczeniem dozwolonej prędkości o 18 km/h. Kierującym pojazdem był J. A. (1), z którym jechali I. K. (1), Z. Ś. (1) oraz oskarżeni K. i A. S. (1). W/w wracali z kibicowania meczu piłki nożnej w O., poza I. K. (1) oraz kierującym pozostali spożywali alkohol. W związku z popełnieniem wykroczenia drogowego J. A. (1) został poproszony do radiowozu, w którym W. R. (1) wykonywał z nim dalsze czynności. W tym czasie M. Ł. (1) zatrzymał do kontroli drogowej kolejny samochód – V. (...) o nr. rej. (...), którym kierował J. O. (1). Powodem było przekroczenie dozwolonej prędkości o 17 km/h. W samochodzie tym przebywali nadto członkowie jego rodziny P. O. (1) z dzieckiem oraz P. i B. W. (1). J. O. (1) został poproszony do radiowozu, czynności z nim wykonywał M. Ł. (1).

Dowód: zeznania świadka M. Ł. – k.157-158,

zeznania świadka W. R. – k.158-159,

zeznania świadka J. A. – k.159-160,

zeznania świadka I. K. – k.160,

zeznania świadka Z. Ś. – k.160,

zeznania świadka J. O. – k.203-204,

zeznania świadka P. O. – k.50,

zeznania świadka B. W. – k.58-59,

zeznania świadka P. W. – k.204-205,

wyjaśnienia oskarżonego A. S. – k.156,

wyjaśnienia oskarżonego K. S. – k.156-157,

notatka urzędowa - k. 1-2.

Zatrzymani do kontroli drogowej kierowcy wykonywali polecenia funkcjonariuszy, nie zgłaszali zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzania kontroli. W trakcie wykonywania czynności służbowych przez funkcjonariuszy policji z samochodu marki F. wysiadł Z. Ś. (1) oraz K. S. (1), który pod adresem funkcjonariuszy zaczął kierować uszczypliwe uwagi oraz pretensje za zatrzymanie. Funkcjonariusze poprosili J. A. (1) aby ten wpłynął na kolegę, aby nie utrudniał czynności służbowych i wrócił do samochodu. Oskarżony K. S. (1) jednak nie posłuchał i w pewnym momencie uderzył rękoma w maskę radiowozu. W związku z tym M. Ł. (1) wysiadł z radiowozu, żeby sprawdzić ewentualne uszkodzenie maski oraz wylegitymować K. S. (1). K. S. (1) odmówił podania danych osobowych i zaczął względem funkcjonariuszy używać słów obelżywych „cwele, psy jebane, kurwy, szmaty”. W związku z takim zachowaniem K. S. (1) z radiowozu wysiadł W. R. (1) celem udzielenia koledze asysty. K. S. (1) wydane zostało polecenie udania się do radiowozu. Ten jednak odmówił i zaczął odpychać M. Ł. (1) nadal kierując wobec funkcjonariuszy słowa obelżywe. Wtedy funkcjonariusze przystąpili do obezwładniania K. S. (1), który zaczął ich szarpać za mundury, a w trakcie tego i uderzać, nie dając sobie założyć kajdanek. Powyższą sytuację obserwował z samochodu oskarżony A. S. (1), który postanowił pomóc synowi w związku z podjętymi przez funkcjonariuszy czynnościami służbowymi. Wysiadł więc z samochodu i podszedł do radiowozu. Kierując do funkcjonariuszy słowa obelżywe „chuje, trepy jebane, dziady pierdolone, skurwysyny”, zaczął im nadto w sposób wulgarny grozić pozbawieniem życia. W tym czasie również i K. S. (1) zaczął grozić policjantom, aby ci odstąpili od czynności służbowych, nadal ich przy tym znieważając. A. S. (1) wobec bezskuteczności użytych przez niego słów zaczął szarpać funkcjonariuszy za umundurowanie, wreszcie i uderzać aby uniemożliwić im obezwładnienie syna, którego jego zdaniem zbyt restrykcyjnie traktowali. Powyższą, dynamicznie rozwijającą się sytuację obserwował oskarżony S. R., mieszkaniec R.. Widząc, że funkcjonariusze policji w trakcie interwencji z oskarżonymi mają trudności z opanowaniem sytuacji postanowił się do niej włączyć atakując funkcjonariuszy werbalnie (znieważając ich) oraz fizycznie, szarpiąc za umundurowanie M. Ł. (1) oraz uderzając go. Podczas szarpaniny z oskarżonymi A. S. (1) oraz S. R. M. Ł. (4) wyrwano kaptur ze służbowej kurtki. Wobec zaistniałej, zaczynającej przybierać niebezpieczny dla funkcjonariuszy obrót sytuacji, funkcjonariusze policji użyli gazu łzawiącego, a M. Ł. (1) drogą radiową wezwał wsparcie. Po użyciu gazu łzawiącego A. S. (1) odszedł od radiowozu, natomiast K. S. (1) nadal zachowywał się agresywnie i będąc przy tylnych lewych drzwiach radiowozu, kilkakrotnie w nie uderzył ręką powodując na nich wgniecenie. Wysokość szkody ustalono później na kwotę 2342,50 zł (koszt wymiany drzwi).

Dowód: zeznania świadka M. Ł. – k.157-158,

zeznania świadka W. R. – k.158-159,

zeznania świadka J. A. – k.159-160,

zeznania świadka I. K. – k.160,

zeznania świadka J. O. – k.203-204,

zeznania świadka P. W. – k.204-205,

zeznania świadka B. R. – k.226-227,

zeznania świadka A. C. – k.215-216,

częściowo wyjaśnienia osk. A. S. – k.156,

częściowo wyjaśnienia osk. K. S. – k.156-157,

częściowo wyjaśnienia osk. S. R. – k. 40, 99, 180, notatki urzędowe - k. 1-2,

protokół oględzin radiowożu - k. 11-16,

wniosek o ściganie – k.70,

kosztorys szacunkowy – k.71.

Po chwili, na miejsce zdarzenia przyjechał wezwany patrol policji w osobach P. P. (2) oraz J. Ż. (1). Pokrzywdzeni funkcjonariusze wskazali im osoby, przez które zostali zaatakowani i wspólnie przystąpili do obezwładniania oskarżonych. Jako pierwszego w radiowożu, po zakuciu w kajdanki umieszczono A. S. (1), który i podczas tych czynności stawiał opór, nie przestając kierować wulgaryzmów w kierunku funkcjonariuszy ruchu drogowego. Następnie przystąpiono do obezwładniania oskarżonego K. S. (1), który też temu się opierał, utrudniając założenie kajdanek oraz umieszczenie w radiowożu, nadal znieważając funkcjonariuszy z kontroli drogowej. Podczas siłowego umieszczania go w radiowożu zdołał jeszcze kopnąć w twarz W. R. (1). Zatrzymano także i oskarżonego S. R., który podczas tej czynności nadal znieważał funkcjonariuszy. Wszystkich oskarżonych przewieziono na KPP w P., gdzie stwierdzono, że są w stanie nietrzeźwości. U oskarżonego K. S. (1) o godzinie 17:47 stwierdzono 0,84 mg alkoholu w litrze wydychanego powietrza, u A. S. (1) godzinie 17:46 - 0,75 mg, a u oskarżonego S. R. 1,39 mg o godzinie 17:48.

Po zakończeniu czynności służbowych M. Ł. (1) oraz W. R. (1) udali się na obdukcję lekarską w (...) w P.. Badanie lekarskie u M. Ł. (1) stwierdziło, obrzęk i bóle prawego policzka, zaczerwienienie skóry w tej okolicy, otarcia skóry z ubytkami naskórka na palcach obu dłoni, liczne zaczerwienienia na skórze podbrzusza, obrzęk i bolesność przy badaniu. Z kolei u W. R. (1) stwierdzono obrzęk i bóle prawego policzka, bolesność z obrzękiem prawej łopatki poniżej grzebienia. W związku ze zgłaszanymi później dużymi dolegliwościami okolicy łopatki i przy ruchach kończyny górnej prawej zalecono mu noszenie ortezy.

Dowód: zeznania świadka M. Ł. – k.157-158,

zeznania świadka W. R. – k.158-159,

zeznania świadka J. Ż. – k.180-181,

zeznania świadka P. P. – k.160,

zeznania świadka J. S. – k.78,

zeznania świadka I. S. – k.60,

częściowo wyjaśnienia osk. A. S. – k.156,

częściowo wyjaśnienia osk. K. S. – k.156-157,

notatki urzędowe - k. 1-2,3.

dokumentacja lekarska – k.76,

opinia biegłego z zakresu medycyny – k.87.

Oskarżony A. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, wyjaśnił, że widząc, iż syn szarpie się z policjantami, którzy chcieli go zakuć w kajdanki nie wytrzymał i wyskoczył z samochodu. Gdy jego prośby zostawienia syna nie skutkowały nie wykluczył, że mógł wypowiadać słowa wulgarne, jednak nie pod adresem interweniujących

funkcjonariuszy. Zaprzeczył aby miał uderzać funkcjonariuszy czy też grozić im. Przyznał, że doszło do przepychanki z funkcjonariuszami policji, bo chciał się dostać do syna.

Oskarżony A. S. (1), jest żonaty, ma wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem budowlanym, prowadzi działalność gospodarczą, z której deklaruje dochód w wysokości 2000 zł miesięcznie, jest właścicielem budynku o wartości 350 tys. złotych, nie był uprzednio karany.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. S. – k.155-156,

dane osobo – poznawcze – k. 26,

karta karna – k. 27.

Oskarżony K. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, przyznał, że oparł się o maskę radiowozu i kwestionował zasadność kontroli drogowej. Następnie opierał się zakuci w kajdanki ponieważ uznał, że funkcjonariusze nie mieli ku temu podstaw. Wynikiem tego była szarpanina z funkcjonariuszami, podczas której żadnego z nich nie uderzył. Zaprzeczył aby miał znieważać funkcjonariuszy policji czy też im grozić przyznał, że wypowiadał wulgaryzmy, ale ogólnie. Wyjaśnił też, że w trakcie interwencji funkcjonariusze rzucali jego osobą w bok, chyba lewy radiowozu.

Oskarżony K. S. (1), jest żonaty, ma dziecko w wieku 3 lat, ma wykształcenie wyższe, jest politologiem, prowadzi działalność gospodarczą, z której deklaruje dochód w wysokości 4000 zł miesięcznie, jest właścicielem firmy o wartości 100 tys. złotych, nie był uprzednio karany.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. S. – k.155-157,

dane osobo – poznawcze – k. 31,

karta karna – k. 32.

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonych K. i A. S. (1) zarzucanych im czynów, w kształcie przypisanym im wyrokiem nie budzą wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd opierał się na zeznaniach pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji, korespondujących z nimi zeznaniach bezstronnych, a przy tym bezpośrednich świadków zdarzenia, a to P. W. (2), J. O. (1), B. R. (2) oraz A. C. (2). Powyższe zeznania, po części znajdują także potwierdzenie w zeznaniach dalszych świadków, znajomych oskarżonych, z którymi razem wracali z meczu, a zwłaszcza J. A. (1). Jeżeli chodzi o początkową fazę zdarzenia również i wyjaśnienia oskarżonych nie odbiegają od wersji podawanych przez w/w świadków. Z kolei ustalenie fazy końcowej zdarzenia Sąd oparł nadto, na zeznaniach przybyłych na miejsce jako pierwszych, dodatkowo wezwanych jako wsparcie, funkcjonariuszy policji J. Ż. (1) oraz P. P. (2). Jako uzupełniające uznał Sąd zeznania pozostałych świadków, których relacje pozostają zbieżne z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym. W zakresie ustalenia charakteru obrażeń odniesionych przez funkcjonariuszy policji Sąd oparł się na dokumentacji medycznej oraz opinii biegłego z zakresu medycyny. Stwierdzony stan nietrzeźwości oskarżonych podczas zdarzenia wynika z badań alkosensorem na zawartość alkoholu (ok. godzinę po zdarzeniu). Wysokość szkody wynikłej z wgniecenia drzwi radiowozu Sąd ustalił na podstawie kosztorysu przedłożonego przez przedstawiciela pokrzywdzonego. W ocenie Sądu wskazane wyżej dowody, pozwalają na ustalenie rzeczywistego przebiegu zdarzenia podczas kontroli drogowej w dniu 30 marca 2013 r. w R..

Bezspornym w sprawie jest, że kontrola drogowa obydwu zatrzymanych do niej samochodów przebiegała rutynowo do momentu samowolnego opuszczenia samochodu przez oskarżonego K. S. (1) oraz Z. Ś. (1), na co funkcjonariusze im nie zezwolili (por. §16 ust.3 rozporządzenia MSWiA z dnia 18 lipca 2008 r. w sprawie kontroli pojazdów). Co

prawda, będąc jeszcze w środku pojazdu oskarżony K. S. (1) kierował pod adresem funkcjonariuszy uszczypliwe uwagi, jednakże były one tego typu, że funkcjonariusze mogli je zignorować, biorąc je za przejaw niezadowolonego z kontroli pasażera. Kierujący zatrzymanymi pojazdami wykonywali polecenia funkcjonariuszy, nie kwestionowali sposobu i przebiegu kontroli, nie utrudniali policjantom czynności służbowych, które przebiegały rutynowo. Nie budzi i wątpliwości, że zarówno K. i A. S. (1), jaki i Z. Ś. (1) byli nietrzeźwi.

Sytuacja zaczęła się zmieniać kiedy K. S. (1) nadal kierując uszczypliwe uwagi względem funkcjonariuszy podszedł do radiowozu i mimo wydawanych mu poleceń zaczął utrudniać funkcjonariuszom czynności służbowe, końcowo uderzając rękoma o maskę radiowozu. Co istotne, do zaprzestania takich zachowań namawiał go jego kontrolowany kolega J. A. (1). Nie brał w nich też czynnego udziału Z. Ś. (1). Oczywiście w tym momencie reakcją na zachowanie K. S. (1) (uderzenie w maskę samochodu) była reakcja M. Ł. (1), który odstąpił od czynności z J. O. (1) i wysiadł z radiowozu, aby sprawdzić stan maski radiowozu oraz wylegitymować nie stosującego się do poleceń K. S. (1). Poleceniom tym oskarżony winien się podporządkować na podstawie §16 ust.1 cyt. rozporządzenia w związku z art.2 pkt17 prawa o ruchu drogowym. K. S. (1) odmówił, mimo pouczenia o treści art.65 kw, podania danych osobowych i zaczął znieważać funkcjonariuszy, a kiedy wydano mu polecenie aby wszedł do radiowozu, również i tego polecenia nie chciał wykonać, co więcej zaczął odpychać M. Ł. (1). W związku z takim zachowaniem oskarżonego, nie można mieć zastrzeżeń do kolejnych działań podejmowanych przez funkcjonariuszy policji, a zmierzających do zatrzymania K. S. (1).

Funkcjonariusze zastosowali więc wobec oskarżonego środki przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej oraz usiłowali zastosować w formie kajdanek, czemu oskarżony czynnie się opierał szarpiąc się z funkcjonariuszami, a nadto w tym czasie ich uderzając. K. S. (1) reakcję funkcjonariuszy na swoje wcześniejsze zachowanie uważał bowiem za nieadekwatną. Do takiego samego wniosku doszedł obserwujący to zdarzenie z samochodu A. S. (1), który wysiadł aby pomóc synowi, początkowo poprzez odciąganie od niego funkcjonariuszy, a następnie ich uderzanie oraz słowne obelgi i wulgarnie wypowiedane groźby pozbawienia życia. Słowa takie wypowiadał także i K. S. (1). Zważyć przy tym należy, że w momencie dołączenia się A. S. (1) funkcjonariusze przestali mieć przewagę, a sytuacja ze względu na rosnącą agresję nietrzeźwych oskarżonych była dynamiczna. Dodatkowo poza samochodami przebywali i inni uczestnicy ruchu, których zachowania funkcjonariusze nie mogli przewidzieć. W realiach sprawy, wobec dołączenia się do zaatakowania funkcjonariuszy przez trzeciego oskarżonego, do tej pory nie biorącego czynnego udziału, ani powodu by w nim udział brać, a to S. R. użycie przez funkcjonariuszy środka przymusu bezpośredniego w postaci miotaczy gazu uznać należy za w pełni uzasadnione. Wtedy powstała bowiem już sytuacja realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa funkcjonariuszy. Z tych względów linia obrony oskarżonych zmierzająca do wykazania, że funkcjonariusze policji działali w sposób nieadekwatny do sytuacji musi pozostać chybioną.

Oskarżony K. S. (1) przyznał, że wysiadł z samochodu i kwestionował czynności służbowe funkcjonariuszy policji, „opierając” jak twierdzi ręce na masce radiowozu. Następnie w związku z tym przystąpiono do jego legitymowania, podczas którego oświadczył, że nie ma przy sobie dokumentów więc próbowano go zakuć jak bandytę, na co się nie godził. Wersja ta odbiega nie tylko od podawanej przez funkcjonariuszy, ale i pozostałych świadków. P. W. (2) zeznał, że K. S. (1) nie chciał wsiąść do radiowozu, zaczął szarpać się z funkcjonariuszami, którzy chcieli go z tego powodu zakuć. J. O. (1) stwierdził, że K. S. (1) nie chciał się odwrócić żeby założyć mu kajdanki i stał się agresywny. J. A. (1) pomimo, że jest kolegą oskarżonych zeznał, że K. S. (1) odmówił wejścia do radiowozu i wtedy funkcjonariusze wyciągnęli kajdanki, próbowali go skuć czemu oskarżony się przeciwstawiał. Ze wskazanych relacji wynika, że jeszcze w razie wykonania przez K. S. (1) polecenia funkcjonariuszy aby wszedł do radiowozu interwencja zakończyłaby się rutynowo. Tymczasem wobec odmowy wykonania polecenia i konieczności zastosowania środków przymusu bezpośredniego agresja oskarżonego K. S. (1) zaczęła eskalować, do szarpania i uderzania funkcjonariuszy, dalszego znieważania ich i grożenia im. Zachowanie K. S. (1) od samego początku cechowała arogancja wobec funkcjonariuszy policji, która w wyniku jego dalszych poczynań i prawidłowych na nie reakcji funkcjonariuszy, przerodziła się w słowną i fizyczną agresję.

Na powyższe wskazuje i wersja podana przez A. S. (1), który wyjaśnił, że jego syn już od początku niewłaściwie zwracał się do funkcjonariuszy, a wreszcie podszedł do radiowozu, na którym oparł ręce. W związku z tym, że A. S. (1) pozostał w pojeździe, nie słyszał wymiany między synem a funkcjonariuszami, zaobserwował tylko jak syn szarpał się

z policjantami, którzy chcieli go zakuć. W związku z tą sytuacją postanowił czynnie pomóc synowi w udaremnieniu jego zatrzymania i obezwładnienia wchodząc w kontakt fizyczny z interweniującymi funkcjonariuszami. W trakcie czego nadto ich znieważał i groził im. Słowną agresję oskarżonych względem funkcjonariuszy policji oddają nadto zeznania A. C. (2) oraz B. R. (2), świadków w żadnej mierze nie zainteresowanych w konkretnym rozstrzygnięciu sprawy. Jednoznacznie wynika z nich, że oskarżeni K. i A. S. (1) kierowali do funkcjonariuszy obraźliwe epitety oraz groźby, przy czym było to słyszane przez tych świadków z pewnej odległości, co wskazuje na donośność zachowania się oskarżonych.

Na sposób zachowania się oskarżonych względem funkcjonariuszy policji jeżeli chodzi o naruszanie ich nietykalności cielesnej czy też spowodowanie obrażeń ciała wskazuje dodatkowo dokumentacja medyczna oraz wydana na jej podstawie opinia z zakresu medycyny sądowej. Zważyć przy tym należy, że na obdukcję lekarską pokrzywdzeni udali się bezpośrednio po zakończeniu czynności z oskarżonymi. Stwierdzone u nich obrażenia, w tym zaobserwowane przez przybyłych na miejsce funkcjonariuszy wskazują, że do ich powstania doszło w wyniku szarpaniny i uderzania przez oskarżonych.

W ocenie Sądu na wiarę zasługują i zeznania funkcjonariuszy w zakresie uszkodzenia drzwi radiowozu. Jak zeznali bowiem, po użyciu ręcznych miotaczy gazu S. R. i A. S. (1) odeszli od radiowozu, natomiast K. S. (1), nadal będąc agresywnym, zaczął uderzać ręką w lewe tyle drzwi. W wyniku tych uderzeń doszło do ich wgniecenia. Przedmiotowego uszkodzenia nie było przed objęciem służby przez patrol. Charakterystyczną jest w tym zakresie linia obrony oskarżonego, który podał, że do uszkodzeń mogło dojść kiedy był rzucony przez funkcjonariuszy na radiowóz. Odnośnie obrażeń ciała wyjaśnił przecieź, że mógł je u funkcjonariuszy spowodować S. R., natomiast odnośnie znieważania, że wulgaryzmy wypowiadał ogólnie w nie w stronę interweniujących policjantów. Nie kwestionując więc pewnych ustaleń faktycznych, oskarżony ten każdorazowo zmierzał do wykazania, iż nie można za dany czyn, skutek przypisać winy.

W związku z powyższymi wywodami linia obrony oskarżonych zmierzająca do wykazania, że do całego zdarzenia doszło z winy funkcjonariuszy - ich nadmiernej agresji, bądź braku profesjonalizmu – nieumiejętności załagodzenia sytuacji uznać należy za chybioną. Pokrzywdzeni, bezstronni świadkowie (uwzględniając nawet ogólną niechęć do policji drogowej), a także i koledzy oskarżonych jednoznacznie wskazali, że do zdarzenia doszło w wyniku nieodpowiedniego zachowania się K. S. (1) względem funkcjonariuszy policji, co później skutkowało włączeniem się do zdarzenia A. S. (1). Z kolei funkcjonariuszom policji, żadna z obserwujących zdarzenie osób nic nie zarzucała, nawet zatrzymani do kontroli kierowcy.

W obliczu tych ustaleń należało przyjąć, że zarówno K. jak i A. S. (1) działając w przypisany im wyrokiem sposób wypełnili ustawowe znamiona czynów z art.224 §2 i art.157 §2 kk przy zastosowaniu art.11 §2 kk, a nadto dopuścili się występku z art.226 §1 kk. Art.224 §2 kk stanowi, że tej samej karze (do trzech lat pozbawienia wolności) podlega, kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej, a 157 §2 kk, że kto powoduje naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, podlega karze grzywny, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Z kolei zgodnie z przepisem art.226 §1 kk, kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego niezbicie wynika, że zachowanie obydwóch oskarżonych wyczerpało zespół znamion typów czynów zabronionych opisanych we wspomnianych przepisach kodeksu karnego. Bezspornym jest, że funkcjonariusze zostali znieważeni podczas i w związku z pełnieniem czynności służbowych (legitymowanie K. S. (1), zatrzymywanie go, stosowanie środków przymusu bezpośredniego). Używane przez nich pod adresem funkcjonariuszy epitety są powszechnie uznane za obelżywe. Natomiast szarpiąc za umundurowanie oraz zadając uderzenia wykonującym legalne czynności służbowe funkcjonariuszom policji, oskarżeni stosowali wobec nich przemoc w celu zmuszenia do zaniechania ich. W następstwie tego st. post. M. Ł. (1) doznał stłuczenia prawego policzka i podbrzusza oraz otarć naskórka na palcach obu dłoni, a post. W. R. (1) stłuczenia prawego policzka i okolicy prawej

łopatki, a powyższe obrażenia spowodowały u nich naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. W tym samym też celu oskarżeni wypowiadali pod adresem interweniujących funkcjonariuszy wulgarne groźby pozbawienia życia. Nie budzi i wątpliwości, że zachowanie przypisane oskarżonemu K. S. (1) wypełnia zespół ustawowych znamion przestępstwa z art.288 §1 kk. Zgodnie z tym przepisem „kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5”. Oskarżony K. S. (1), uderzając kilkakrotnie ręką w drzwi radiowozu, umyślnie spowodował ich wgniecenie, co skutkowało koniecznością ich wymiany, zgodnie z przedłożonym kosztorysem.

Natomiast Sąd nie podzielił też aktu oskarżenia w zakresie w jakim przyjęto w nim, że wszystkie zarzucane oskarżonym K. i A. S. (1) występki mają charakter chuligański. Odnośnie tych oskarżonych Sąd wyeliminował więc z kwalifikacji prawnej art.57a §1 kk. Dany występki aby był uznany za chuligański musi spełniać łącznie ustawowo określone warunki. Zgodnie z treścią art.115 §21 kk są to umyślność zachowania realizującego znamiona występkę, zamach na choćby jedno z dóbr wymienionych w przepisie, działanie publiczne, brak powodu lub oczywista błażość powodu oraz okazanie przez sprawcę rażącego lekceważenia porządku prawnego. Każdy z tych warunków ma charakter koniecznego, co oznacza, że brak chociażby jednego z nich nie pozwala na uznanie występkę za mającego charakter chuligański. W realiach sprawy część z tych warunków została oczywiście spełniona. Zachowanie oskarżonych było umyślnym, skierowanym przeciwko zdrowiu, czci i nietykalności cielesnej pokrzywdzonych funkcjonariuszy, a nadto przeciwko działalności instytucji państwowej (policji), polegało też i na umyślnym uszkodzeniu cudzej rzeczy. Działanie oskarżonych było przy tym działaniem publicznym, ponieważ ze względu na miejsce (plac pod sklepem), okoliczności i sposób działania (donośność wyzwisk, obecność innych ludzi, nie tylko uczestników ruchu drogowego poddanych kontroli drogowej, porę i charakter dnia, Wielka Sobota po południu) mogło ono być postrzegane przez większą, bliżej nieokreśloną liczbę osób. Tym nie mniej, w ocenie Sądu nie miało ono charakteru zamachu popełnionego bez powodu lub oczywiście błażego powodu, a oskarżeni nie mieli na celu okazania rażącego lekceważenia porządku prawnego.

Oskarżony K. S. (1) zaczął znieważać funkcjonariuszy kiedy ci chcieli go wylegitymować w związku z jego zachowaniem podczas kontroli drogowej. Z kolei kiedy funkcjonariusze chcieli go umieścić go w radiowozie (po uprzednim obezwładnieniu) zaczął się temu czynnie opierać szarpiąc funkcjonariuszy za umundurowanie, czasem zadając i uderzenie. Było to działanie podyktowane uznaniem, że przedsięwzięte przez funkcjonariuszy kroki są nieadekwatne do zaistniałej sytuacji. Początkowo za takie też uznał zatrzymanie do kontroli drogowej w związku z nieznanym przekroczeniem prędkości. Stanowczość i konsekwencja funkcjonariuszy doprowadziły do tego, że K. S. (1) stawał się coraz bardziej agresywny i wulgarny względem funkcjonariuszy. Podobnie jak jego ojciec, który kiedy nie poskutkowało słowa (w tym obraźliwe i groźby), począł odciągać funkcjonariuszy od syna, a w dalszej części zdarzenia również i zadawał ciosy podczas prób i jego obezwładniania. Oskarżeni, jak wynika z samego opisu przypisanego im wyrokiem czynu z art.224 §2 kk stosowali przemoc i groźby właśnie w celu zmuszenia funkcjonariuszy do odstąpienia od czynności służbowych. Chuligańska napaść w tych warunkach oznaczałaby atak na funkcjonariuszy, którzy wykonywaliby czynności służbowe nie związane bezpośrednio z oskarżonymi. Byłaby działaniem mającym na celu zademonstrowanie, publicznie swojego rażącego lekceważenia do instytucji państwowej, poprzez atak na jej funkcjonariuszy. Tymczasem oskarżeni bronili się przed legalnym i uzasadnionym działaniem funkcjonariuszy policji, którzy w związku ze stopniem oporu oskarżonych i włączeniem się napastnika S. R. zmuszeni zostali do użycia miotaczy gazu i wezwania posiłków, dodatkowych patroli policji. Z tych względów Sąd właśnie zachowania S. R. uznał za chuligańskie. Tenże oskarżony widząc, że funkcjonariusze usiłują zatrzymać dwie osoby, które się przed tym czynnie i agresywnie wzbraniają, postanowił wziąć w tym udział jedynie dlatego, że nie lubi funkcjonariuszy policji. Obrzucając wyzwiskami oraz szarpiąc M. Ł. (1) dopuścił się właśnie umyślnego zamachu na dobra chronione przepisami art.224 §2, art.157§2 i art.226 § 1 kk. Jedynym powodem jego zachowania była chęć dokuczenia, poniżenia funkcjonariuszy, nie znał przecież oskarżonych, nie miał żadnego interesu aby ich bronić przed policją. Właśnie te okoliczności wskazują, że zamachu dopuścił się bez powodu okazując tym rażące lekceważenie porządku prawnego, miał on tym samym charakter chuligański. Powyższe wywody nie wskazują oczywiście, że zachowanie oskarżonych było choćby w znikomym stopniu czymś uzasadnione. Wręcz przeciwnie, należy je zakwalifikować jako skrajnie naganne. Niezgadzanie się z poleceniami funkcjonariuszy, którym de facto nie można nic zarzucić oraz z zatrzymaniem

nie może przybierać formy czynnego oporu poprzez werbalne i fizyczne atakowanie funkcjonariuszy państwowej instytucji. O ile więc okoliczności zdarzenia nie wskazują, aby czyny oskarżonych K. i A. S. (1) miały charakter chuligański, o tyle wskazują one na znaczny stopień ich społecznej szkodliwości oraz winy. Są zatem okolicznościami determinującymi wymiar kary dla oskarżonych K. i A. S. (1).

Odnośnie wymierzonych oskarżonym kar, to zgodnie z przepisami art.53 §1 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. §2 stanowi zaś, iż wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Sąd przyjął, iż wymierzone oskarżonym za czyn z art.226 §1 kk kary grzywny oraz za pozostałe występki kary pozbawienia wolności, orzeczone z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na minimalny okres próby lat 2 w przypadku A. S. (1) oraz 3 lat w przypadku K. S. (1), przy przyjęciu pozytywnej prognozy kryminologicznej oraz orzeczenie wobec oskarżonych na podstawie art.46 §1 k obowiązków zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (oraz naprawienia szkody w przypadku K. S. (1)) wdrożą oskarżonych do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, w szczególności w zakresie poszanowania działania instytucji państwowych oraz ich funkcjonariuszy. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu znacznego stopnia zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynów (stopnia stawiania oporu funkcjonariuszom, spowodowanie obrażeń ciała, sposobu ich lżenia oraz grożenia im, stan nietrzeźwości oskarżonych) kary te będą współmierną odpłatą za ich popełnienie. Różnicując wymiar kary, (oprócz tego, że oskarżonemu K. S. (1) wymierzono karę łączną za dwa czyny) Sąd uwzględnił rolę każdego ze współoskarżonych w inkryminowanym zdarzeniu, czyli wiodącą rolę K. S. (1) oraz motywację oskarżonego A. S. (1) (chęć dopomożenia synowi). Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął uprzednią niekaralność oskarżonych oraz ich ustabilizowaną sytuację życiową, a nadto odnośnie oskarżonego A. S. (1) opinie o nim. Zdaniem Sądu wymierzone oskarżonym kary, spełnią wobec oskarżonych swoje cele: wychowawczy, prewencyjny i represyjny, osiągną również swoje cele w zakresie prewencji ogólnej.

Ustalając oskarżonym wysokość stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę stosownie do treści art.33 §3 kk ich dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

W związku ze skazującą treścią wyroku i należyтым wykazaniem przez pokrzywdzonego KPP w P. szkody, Sąd orzekł na zasadzie art.46 §1 kk jak w pkt.XII wyroku, ustalając jej wartość na kwotę 2342,50 zł.

Mając na względzie nietypową dla pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji sytuację, tj. popełnienie przestępstw na ich szkodę w trakcie przeprowadzanej przez nich kontroli drogowej oraz charakter odniesionych obrażeń Sąd, na zasadzie art.46 §1 kk orzekł obowiązki zadośćuczynienia im za doznaną krzywdę. Przy ustalaniu kwot zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę sytuację majątkową oskarżonych oraz rolę każdego z nich przy popełnianiu przestępstw na szkodę funkcjonariuszy policji.

Zaliczenie okresu zatrzymania na poczet kary grzywny znajduje oparcie w protokołach zatrzymania osoby (k.8,10) oraz wynika z art.63 §1 kk.

Na podstawie art.627 kpk w zw. z art.633 kpk Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżycieli posiłkowych koszty związane z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika, mając na względzie koszty związane ze sprawą każdego z oskarżonych.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia treść przepisów prawa cytowanych w pkt. XXIII i XXIV wyroku.

Stosownie do treści art.423 §1a kpk, w związku ze złożeniem wniosków o uzasadnienie wyroku jedynie w części dotyczącej oskarżonych K. i A. S. (1), Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tych tylko części wyroku, których wniosek dotyczy.

Zarządzenie:

1. (...),

2. (...),

3. kal. 14 dni,

P., 24.02.2014 r.